

Hlavní čtení: L 2:1-7

Velký Bůh pro malé lidi (L 2:1-5)

Milí bratři, milé sestry,

není to úžasné? Více než 700 let před narozením Ježíše oznamoval prorok Micheáš, že se Mesiáš narodí v Betlémě. *A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je odpradávná, ode dnů věčných.* (Mi 5:1) Ale když přišel ten správný čas, aby Boží Syn vstoupil do tohoto světa, těhotná Marie spolu s Josefem byli v Nazaretě. Nikoli v Betlémě. Aby Bůh naplnil svůj slib, daný před dávnými časy, musel nasměrovat Josefa i těhotnou Marii do Betléma.

Ale jak? Vždyť to byla poměrně dlouhá a náročná cesta - přes hory a doly. A navíc, Marie byla už v pokročilém stádiu těhotenství. Proto Bůh vložil do srdce císaře Augusta - nejmocnějšího muže té doby - myšlenku, aby právě v tu dobu byl sečten každý obyvatel římské říše. Všechno Bůh musel do detailu naplánovat a zařídit - protože než se dostala zpráva o soupisu lidu z Říma do Izraele, to nějaký čas trvá. A než se to dozvěděl Josef, to také nějaký čas trvá. A než se Josef s Marií vypravil na cestu a než konečně došel do Betléma - to také nějaký čas trvá. Ale všechno dopadlo přesně tak, jak Bůh chtěl. Aby se narodil Boží Syn přesně tehdy a přesně tam, kde měl, musel k tomu Božímú plánu přispět nevědomě svou troškou do mlýna také mocný císař Augustus. Není to úžasné?

Milí bratři, milé sestry, cítili jste se někdy - tak jako já - malinci a bezvýznamní, ztracení ve světě čítajícím přes 7 miliard lidí? Cítili jste se někdy jako bezcenné nuly - třeba při pohledu na televizní zprávy, které zaplňují vlivní političtí činitelé třímající v rukou osud tohoto světa a za nimiž stojí možná ještě vlivnější, často neviditelní, lidé? Cítili jste někdy svou nicotnost - ve srovnání s hvězdami showbyznysu, s různými celebritami, jejichž fotky a videa jsou pořád k mání na internetu?

Pokud jste se tak někdy cítili, nenechte se tím rozhodit, nenechte se tím nikdy připravit o radost. Protože dnes jasně slyšíme, že všechny ty obří politické a ekonomické a kulturní síly, všichni ti kormidelníci tohoto světa - často bez toho, aby o tom věděli - jsou sami řízeni Hospodinem. Bůh je řídí, Bůh je vede. Jak říká kniha Přísloví: *Královo srdce je v Hospodinových rukou jako vodní toky; nakloní je, kam se mu zlíbí.* (Př 21:1)

A Bůh je nevede proto, aby si oni mohli splnit své časné cíle. On i tyto mocné řídí proto, aby naplnil své vlastní záměry - a to především své záměry se svým lidem, se svými maličkými - tak jako kdysi s Josefem a Marií. Bůh stvořil a pořád pevně drží v rukou a ovládá tento vesmír - aby dokonal své úmysly se svým lidem. Proto když třeba zakoušíte nepřátelství, útlak, nespravedlnost, nemyslete si, že snad je v tu chvíli ruka Páně zkrácená. Bůh totiž nesleduje naši prosperitu, ale naši svatost. Pánu Bohu nejde o to, abychom se zde na zemi měli dobře. Ale abychom v jeho očích byli dobří, tedy posvěcení. A abychom jednou vstoupili do jeho věčné náruče.

Náš Bůh je velký Bůh. Velký Bůh pro maličké lidi. A my máme obrovský důvod se radovat, protože nám Bůh zjevuje, že řídí celý tento svět - všechny vladaře, prezidenty a premiéry a kancléře a ministry, a také všechny, kteří řídí tyto lidi samotné. Všichni do jednoho plní suverénní rozhodnutí a nařízení našeho nebeského Otce. To proto, abychom my, jeho děti, dorůstali do podoby jeho Syna, Ježíše Krista.

Křížová cesta (L 2:6-7)

Ted' by vás ale mohlo napadnout toto: Když Pán Bůh tak úžasně naplánoval a načasoval příchod Marie a Josefa do Betléma, kde se měl Ježíš narodit - proč už jim tedy také nezařídil nějaké to místo pod střechou? Jistě by to Bůh mohl učinit. Byla by to pro něj maličkost. Stačilo by lusknout prsty - a Ježíš se z Božího popudu mohl narodit ve vlivné, mocné a bohaté rodině, od začátku opatrován stovkou služebníků a služebnic. Nemusel mít jen střechu nad hlavou. Mohl ležet v nádherné posteli, zabalený do hedvábí. Nemusel se ve stáji dívat na osla a krávu. Mohl se dívat do tváří vystrašených otroků, jeho sluhů.

A po celý další život mohl přesně tak procházet světem jako růžovou zahradou. Kámen - kdykoli by si usmyslel - mohl Ježíš proměnit v chléb (jak jej Satan na poušti vyzýval - L 4:3). A v Getsemanské zahradě mohl poprosit svého nebeského Otce, aby proti té směšné hrstce vojácků postavil více než 12 legií andělů, což je - pro představu - více než 72 tisíc andělů. (Mt 26:53). Nikdy by si nikdo z lidí nedovolil zatknout Božího Syna, obžalovat jej a nakonec pověsit na kříž.

A když jsme u toho kříže... Ježíš mohl také v poslední chvíli z toho kříže slavně sestoupit. Mohl sebe sama zachránit. Nemusel na kříži zemřít. Vytřel by tím zrak všem těm posměvačům, kteří na něj volali: *Když chceš zbořit chrám a ve třech dnech jej znovu postavit, zachraň sám sebe; jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!* (Mt 27:40)

Otázka tedy není: Co Bůh mohl učinit... Otázka zní: Co Hospodin chtěl učinit? Co byla Boží vůle? Bůh chtěl, aby jeho Syn zemřel na kříži - kvůli tobě, kvůli mně. Kvůli tvé záchraně, kvůli mé záchraně. Kvůli tvému životu. Kvůli mému životu. Bůh si přál, aby Ježíš vypil ten hořký kalich až do dna. A proto Ježíše v Getsemane žádní andělé nebránili. Kvůli tobě. Kvůli mně. Bůh chtěl, aby jeho Syn byl stoprocentně poslušný - aby neposlouchal našeptávání Satana tehdy na poušti, ani nikdy potom. Zase: kvůli tobě i kvůli mně.

A jsme zpět v Betlémě, při Ježíšově narození. Bůh chtěl, aby každá noclehárna a každá hospoda měla na dveřích tehdy napsáno: *Obsazeno!* To kvůli tobě a kvůli mně už při svém narození Ježíš trpěl. Neměl možnost ani pod střechu schovat svou hlavičku. Kvůli naší věčné záchraně Ježíš trpěl v tomto světě - a prvním ústrkem zde na zemi byly právě přečpané noclehárny a únavné opakování hospodských: *Pro vás tu už není místo.* Křížová cesta našeho Pána a Spasitele začíná už o Vánocích. Vánoce, navzdory všem těm krásným výzdobám a plným stolům a rozzářeným stromečkům a nesčetnému množství dárků - jsou začátkem Velikonoc. Hod Božího narození je začátkem Velkého Pátku. Nepřeslechněme to! Protože kdybychom to přeslechli, neprožili bychom pak opravdovou radost Vánoc. Vánoce jsou počátkem naší záchrany z hříchu. Vánoce jsou počátkem vysvobození z věčné smrti, kterou si všichni po právu zasloužíme.

Jak říká apoštol Pavel: *Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.* (2K 8:9)

Ale to není všechno! Právě nás si Kristus povolal. My k němu patříme. Nám dal všechno, co mohl. Věčný život v radosti. A my ho také v životě následujeme. On nás vyzývá: *Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.* (L 9:23) A proto nemůžeme čekat, že bychom snad měli výsadnější postavení v naší Boha neznalé společnosti, než měl tehdy on sám. Jak řekl v jiné souvislosti: *Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat...* (J 15:20a)

A když na něj jednou jeho učedník volal: *Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.* (L 9:57), Ježíš mu odpověděl: *Lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil.* (L 9:58) To abys, můj milý, věděl, do čeho jdeš. Co i tebe v životě čeká. Ale neboj se! Právě tobě, který možná také nebudeš mít místo v tomto světě, právě tobě jsem připravil věčné místo v nebesích. (J 14:2-3)

Závěrečná výzva:

Pokud jsi mu už ty sám udělal místo ve svém srdci, raduj se! Raduj se z toho, co všechno pro tebe Pán Ježíš učinil.

A pokud jsi Pána Ježíše ještě nepřijal do svého srdce, pokud jsi mu ještě neumožnil přebývat uvnitř sebe, učiň tak právě dnes. *Dnes se totiž narodil Spasitel.* Dnes můžeš i ty přijmout jeho záchranu z hříchu a vstoupit na cestu věčného života. Dnes se i ty můžeš z jeho milosti nově narodit.

Modlitba po kázání: *Pane Ježíši Kriste, přijímáme s vděčností všechno, co jsi pro nás - počínaje vánocemi - učinil. Dej, aby právě tato radost z tvé spásy byla v našich životech stále více patrná a viditelná. Amen.*